

Foto: aerofilms.cz

Debut za všechny peníze

Iva PŘIVŘELOVÁ

Na film ze zákulisí gay porno-průmyslu mu Státní fond kinematografie peníze dát nechtěl, snímek o coming outu židovského mladíka Thinking David stále a zdoluhavě vzniká. A tak aby Šimon Holý mohl konečně natočit film,

rozhodl se ho zaplatit sám. Jeho celovečerní debut Zrcadla ve tmě měl tento týden premiéru na karlovarském festivalu v soutěži Na východ od Západu a patří k nejlepším českým filmům letoška.

Vybrat si z účtu všechny peníze a dát je do příběhu o tanečnici (na snímku), která se vyrovnává s rozpadem

vztahu a s vlastní průměrností, se sedmadvacetiletý filmař rozhodl v únoru 2020.

„Spíš to беру jako investici do jména a do svého psychického zdraví. Bál bych se přijít na plac za tři roky a zničeho nic točit Thinking David, což je v podstatě velkořím v koprodukcii šesti zemí a se spoustou davových scén.

Věděl jsem, že potřebuju nějaký trénink,“ říká Holý, který po absolvování bakalářského studia režie odešel z FAMU.

„Forma filmu „udělej si sám“ mě ale zajímá. Mám v hlavě další takový projekt, který na sebe nevydělá, nebo až za deset let, když ho koupí televize nebo Netflix. Ale pro film, který nestojí miliony,

to není zas tak podstatné,“ dodává.

Omezený rozpočet ovlivnil i podobu příběhu. „Základní námět, černobílý film o průměrnosti, jsem měl už pár let, ale nevěděl jsem, jak s tím pracovat. Pak jsem se podíval na svůj účet, viděl jsem tam 250 tisíc a řekl jsem si: Tak co s tím mohu udělat? A udělal jsem náčrt, kolik stojí všechny základní pozice ve štábu,“ vypráví Holý.

S touto částkou se dostal na osm natáčecích dní a podle toho napsal scénář. „Natáčení se tedy pak ještě skoro dvojnásobě prodražilo, protože jsem všechny ty pracovní pozice ve štábu neznal. Celé to pro mě byla velká škola producentství,“ poznamenal.

Přesto říká, že při vzniku Zrcadel ve tmě byl vlastně v privilegované pozici. Film mohli „barvit“ ve studiu Magic Lab v podstatě za „přátelskou dohodu“, nadstandardní podmínky dostali i v postprodukčním BEEP studiu.

„A celý štáb byl tak našťavný, že nám nikdo nedává šanci, tak jsme se semkli a zvládli to za minimální rozpočet, který není úplně lidský,“ říká mladý filmař. Snímek by měl mít premiéru v osmi tuzemských kinech 30. září.

Autorka je spolupracovnicí redakce

Minirecenze

FILM
Jabka
(Režie: Christos Nikou)

Celovečerní debut řeckého režiséra Christose Nikou, který se momentálně na karlovarském festivalu dívá na soutěžní filmy z pozice porotce, se trefil do doby. Odehrává se totiž za časů pandemie, kvůli níž lidé ztrácejí paměť, a tím i kus své identity. V péči nejistých lékařů se ocitne také hlavní hrdina, k uzdravení ale vede cesta ne přes zvláštní úkoly od psychologů, ale jen přes upřímnost k sobě samému.

Festivalově úspěšná, poměrně pomalu vyprávěná a poněkud málo výrazná tragikomédie spojuje ab-

surditu a originalitu takzvané řecké nové vlny s empatickou psychologickou studií traumatu.

Iva PŘIVŘELOVÁ

KNIHA
Sara Blædel:
Stezka mrtvých
(Vydal: Práh)

Ve vesnici Hvalsø uprostřed dánských lesů žije skupina mužů, kteří vyznávají staré severské bohy. Pokud mají syny, jsou při vstupu do dospělosti zasvěceni i oni. Když patnáctiletý Sune pozná, co rituál obnáší, uprostřed obřadu uteče a zmizí mužům z dohledu. Vyšetřování ztraceného chlapce má na starosti Louise Ricková, oblíbená inspektorka řady detektivek, z nichž Stezka mrtvých je osmá v pořadí.

Všechny knihy jsou samostatnými příběhy, není nutné znát předchozí

díly. Autorka Sara Blædel, která již pětkrát získala ocenění Martha prisen – Nejoblíbenější spisovatel dánských čtenářů a její knihy jsou vydávány ve 38 zemích, umí zacházet s napětím.

Pohrává si s vedlejšími větvevými příběhu, jenž se tak stává komplikovaným a záhadným. Vhledy do severské mytologie vnášejí do vyprávění mystický nádech, který jej okořeňuje a dává mu spád a štávu.

Zuzana DOROGIOVÁ